

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

210

PREȚUL 1 LEU

I. MÎNZATU – GH. SĂSĂRMAN

CATASTROFA MEZONICĂ

***

ION MÎNZATU — GHEORGHE SĂSĂRMAN

Catastrofa mezonică

★ ★ ★

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ
Anul IX — Nr. 210 — 15 august 1963

Rezumatul capitolelor precedente

O astronavă pămînteană se întoarce dintr-o lungă călătorie întreprinsă în sistemul stelei albastre Ahernar sau alfa Eridan. La bord, filologul-cibernetician reface în minte întîmplările trăite pe Zaa, una dintre planetele sistemului. În fața lui se găsește un manuscris. Este traducerea unui roman descoperit într-un muzeu de acolo.

Romanul istorisește întîmplările neobișnuite prin care au trecut eroii unei expediții stelare întreprinse de strămoșii oamenilor de pe planeta Zaa.

În clipa care precede lansarea navei Astral-1 se produce o inexplicabilă explozie Membrii echipajului se trezesc în valurile oceanului. Fenomene stranii se petrec atît în atmosferă, cît și în apă. Rînd pe rînd, astronauții pier în luptă cu vitregia naturii dezlănțuite. Doar comandantul Lur Glaar și biologul Unda Ohoori, cu prețul unor eforturi supraomenești, regăsesc astronava în mijlocul valurilor și se salvează. Revenindu-și în simțire, Lur Glaar constată că Astral-1 se află pe un planetoid de gheață. Încearcă atunci să stabilească legătura cu planeta natală.

După un timp. cei doi astronauți recepționează apeluri prin care omenirea cere ajutorul tuturor cosmonavelor. Astral-1 încearcă fără succes să părăsească Planetoidul și să se apropie de planeta amenințată de o primejdie necunoscută. O barieră de plasmă luminoasă se interpune în calea lor, obligîndu-i să se întoarcă din drum. Ciudatul obstacol ia în curînd forma unei carapace impenetrabile, care înconjură Planetoidul și îl antrenează într-o mișcare accelerată către steaua alfa Eridan. Sfîrșitul pare inevitabil. Deodată astronava se pomenește din nou liberă în largul cosmic. Lur Glaar și Unda Ohoori trăiesc bucuria unei neașteptate izbînzi asupra morții. Pe urmă ei își caută din nou planeta pentru a-i veni în ajutor. Dar aceasta nu mai există.

Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Desen: CORNELIU BÎRSAN

ION MÎNZATU – GHEORGHE SĂSĂRMAN

Catastrofa mezonică

(Urmare din numărul trecut)

11. Drum străbătut

Tabăra cea mai apropiată se găsea pe planeta Xadar și nu era prea mare. Xadar era o planetă moartă, înghețată. Situată departe de izvorul energetic al sistemului, suprafața ei era acoperită cu straturi groase de zăpadă carbonică și săruri sublimate. Pe întreaga întindere a planetei te întîmpinau grupări haotice de cristale uriașe, fosforescente. După ce explorarea ei fusese încheiată, Marele Consiliu o decretă „corp ceresc pustiu" și luă hotărîrea de a retrage de acolo expedițiile care o cercetau.

Tocmai atunci, printr-o întîmplare care a rămas multă vreme învăluită în mister, un cosmonaut descoperi pe Xadar zăcăminte uriașe de elemente rare, care ar fi putut asigura pentru multă vreme nevoile de consum ale lui Azdiir.

Și cu toate că exploatarea și transportul lor pe Azdiir ar fi fost cu totul nerentabile, a rămas stabilit ca acolo să fie lăsate, totuși, o tabără și cîteva cosmonave, la dispoziția unui grup expediționar restrîns, avînd în sarcină prospectarea completă a minereurilor descoperite.

Pe atunci, Lur Glaar era încă pilot stagiar și Hemb Omedorv, unul dintre cei mai vechi cunoscuți ai săi, care primise misiunea de a conduce grupul, îi propusese să-l însoțească pe Xadar. Încercase să-l convingă, ademenindu-l cu descrierea înfiorată a unei lumi fascinante. Dar, cu toate că uneori simțea că va regreta poate, Lur refuzase.

Apoi viața l-a purtat pe alte făgașuri și el a uitat lumea aceea la care visase în tinerețe și care îi ieșea acum în cale, salvatoare și în același timp de neocolit. Își aminti chipul vechiului său prieten și se întrebă dacă tot el conduce acum tabăra.

Încredințase pilotului automat noul program de zbor. Racheta viră brusc, apoi prinse să accelereze. În cîteva secunde numai, viteza crescu uimitor de mult. Abia atunci își rea-

minti comandantul comportarea ciudată a astronavei pe timpul frînării.

Văzîndu-l îngîndurat, Unda se apropie de el şi îl privi întrebător. Cu un gest semnificativ, Lur îi arătă vitezometrul şi continuă să chibzuiască în tăcere, muşcîndu-şi vîrful buzelor.

Preluă comanda şi acceleră din nou. Creşterea vertiginoasă a iuţelii îi dovedea că puterea motoarelor sporise considerabil. Frînă şi viteza scăzu tot atît de repede. Acceleră şi frînă de cîteva ori la rînd şi, urmărindu-l, Unda începu să înţeleagă că motivul pentru care Lur devenise atît de tăcut era legat de funcţionarea motoarelor.

— S-au defectat? întrebă ea încetişor.

— Dimpotrivă... Merg prea bine!... Mult prea bine!...

Nu-l înţelegea. Se uită şi ea la vitezometru şi îl compară cu consumul de combustibil. Tocmai atunci îl auzi pe Lur:

— Unda, o să te mire, poate, dar mie îmi face impresia că mă găsesc pe o cu totul altă astronavă...

— De ce, Lur?!

— Uite aşa... Motoarele parcă ar dispune de o putere nelimitată... Nu le mai recunosc!

— Poate că e defect vitezometrul..., L-ai cuplat cu comparatorul?

— L-am cuplat şi e în ordine. Toate sînt în cea mai perfectă ordine! Tocmai de aceea mi se pare inexplicabil ceea ce se petrece. La fel s-a întîmplat şi la frînare...

— Care frînare?

— Tu nu erai atunci în sală.

Unda se ridică şi făcu cîţiva paşi prin încăpere. Pe faţa ei neliniştită se putea citi din nou frămîntarea gîndurilor.

— Ascultă, Lur, tu nu crezi că ni s-au întîmplat prea multe lucruri inexplicabile din clipa în care primul nostru tovarăş a păşit pe treptele rampei?

— Vezi tu, m-am gîndit de multe ori la asta. Numai că din puţinele şi straniile noastre constatări ar fi foarte greu să tragem o concluzie. Şi apoi nici n-am prea avut timpul s-o facem... Într-o oră am murit şi am înviat!

Unda surîse, distrată, şi-i mîngîie braţul. Tresări deodată, căci îi venise un gînd:

— Dar de ce să nu ne folosim de diagramele înregistratoarelor? Acolo sînt consemnate datele concrete de care avem nevoie, eşalonate strict în timp şi fixate cu toată exactitatea!

— Crezi că nu m-am gîndit şi la asta? Ce folos însă că diagramele sînt precise cînd noi nu ştim decît foarte aproximativ cînd s-a întîmplat cutare sau cutare lucru...

— Și nu e suficient? Eu cred că e tocmai suficient cît știm... Și apoi nu prea are importanță. În felul acesta am putea, totuși, afla ceva pînă ajungem pe Xadar.

Poate că gîndul acesta o îndemna cel mai mult. Nu era sigură că ar fi vrut chiar acum să cunoască explicația celor petrecute. Important era că au trecut... Dar n-ar fi putut concepe să rămînă inactivi pînă la sosirea lor pe Xadar. I-ar fi fost cu neputință să îndure așteptarea aceea groaznică.

— Hai să descifrăm diagramele...

— Bine... Avem la dispoziție întregul arsenal cibernetic... Să comandăm programul de prelucrare și sistematizare a datelor.

— Să începem chiar acum! îl rugă Unda.

★

Stăteau amîndoi cu ochii ațintiți pe ecranul de citire al complexului cibernetic.

— Să recapitulăm.

— Daa...

Pe ecran începură să se perinde lent, într-o succesiune neuniformă, cifre, simboluri și formule.

— Deci, mai întîi, explozia...

— Mai bine zis pulsația, preciză Lur. Apa oceanului a fost azvîrlită în spațiul cosmic și o dată cu ea o bună parte a atmosferei... Poate și insula...

— Și expediția noastră...

— Presiune atmosferică zero... forță gravitațională nulă... Apoi valurile de apă se adună și formează Planetoidul lichid...

— Dar cum de n-a înghețat apa în Cosmos?

Comandantul se opri o clipă, încurcat, apoi răspunse:

— Să zicem că valurile au fost suficient de mari și că s-au reunit destul de curînd...

— Dar ce anume o fi provocat pulsația?

— Ei, asta nu știm. Mai departe...

Unda îl apucă brusc de mînă:

— Ții minte lumina aceea din adîncul apei?

— Credeam atunci că e un vulcan submarin... Era însă, probabil, lumina ahernariană refractată la zona limită a conului de umbră...

— Cît de straniu părea totul!

— Apoi atmosfera s-a împrăștiat. Uite, Unda, indicațiile arată că presiunea se apropia iarăși de zero. Masa Planetoidului era deci insuficientă pentru a o menține. Apoi începuse să înghețe...

— În vremea asta noi primeam apelul de pe Azdiir...

Tăcură. Frînturile acelea să fi fost oare ultimele vorbe omenești pe care le-au mai auzit ?

— Între noi și planetă s-a ridicat o cortină prin care abia am mai zărit pulsațiile...

Glasul Undei șovăia.

— Pînza aceea ne-a învăluit apoi, invizibilă, vorbi Lur, ne-a readus atmosfera, ne-a încălzit și ne-a ferit de întîlnirea cu Ahernar.

— Ce putea fi ?

Ochii lui Lur sclipiră tainic. Cifrele de pe ecran îi întăreau convingerea. Ceea ce știa încă de acum două ceasuri fusese înregistrat și în memoria mașinii.

— Plasmă... Era o carapace de plasmă... Un înveliș din cîmpuri de o natură nemaiîntîlnită și cu proprietăți bizare.

— De unde putea să vină ?

— Hm ! Sînt aproape convins că...

— Ei ! îl îndemnă Unda, văzîndu-l cum stă pe gînduri.

— Că venea dinspre Azdiir !... Dintr-acolo a început să ardă Cosmosul !

În fața lor se succedau cifre și formule, coordonatele traiectoriei, constantele mediului, dozele de radiații...

— Ne-am apropiat pe urmă de stea...

— Ciudat, Lur ! Ar fi trebuit să fim bombardați cu doze de radiații letale !

— Se vede că plasma ne-a izolat complet. Adică nu chiar... La un moment dat a început un potop de neutrini... Îți amintești ?

—Erau inofensivi.

— Un potop de neutrini, continuă comandantul cu un glas ce nu era al lui. După o clipă de cumpănă, repetă silabisind : Un po-top de neu-trini...

Se opri, mirat de propria sa voce. Dar reluă de îndată :

— Au urmat alte radiații...

— În doze mai mici, Lur...

— Și ne-am trezit din nou în Cosmos !...

— Evitînd ciocnirea...

Dar Unda nu apucă să-și sfîrșească gîndul. Lur sări brusc de pe scaun și vîrîndu-și degetele în ecran strigă :

— Ei bine, vezi cifrele acestea ?!

— ...

— Ai zis că am evitat ciocnirea !

— Da... ?

— Te înșeli, Unda ! Am trecut prin Ahernar !... Asta e !...

— Prin Ahernar ?!... Glumești !...

— Glumesc ?! Citește !... Ce spui de încrucișarea asta de traiectorii ?

Fata urmări șirul de indicații și coordonate.

— Nu se poate ! șopti Unda. Ar însemna că...

—Am trecut prin stea ! întări Lur Glaar. Acolo am pierdut Planetoidul și plasma !...

Unda închise ochii.

— Nu pot să cred, Lur !... Nu cred !

Pînă în clipa aceea își imaginaseră amîndoi că un efect miraculos i-a salvat de la ciocnirea fatală. Și iată că acum glasul implacabil al simbolurilor le răsturna echilibrul, ademenindu-i să dea crezare imposibilului.

— Să reluăm, Lur ! Poate e o greșeală...

— Bine... Să reluăm !...

Și din nou se succedară pe sub ochii lor uluiți dovezile incontestabile ale trecerii astronavei prin steaua albastră. Lur Glaar știa că acesta e singurul adevăr, dar nu-l putea încă pricepe. Și totuși, mai curînd s-ar fi putut îndoi de însăși existența lor decît de exactitatea înregistrărilor.

— Oare am trecut, într-adevăr, prin Ahernar ?

— Prin coroana lui, Unda ! Am străbătut-o, am străpuns trupul fierbinte al stelei și am fost împroșcați afară în Cosmos cu o viteză uriașă !...

O clipă se așternu tăcerea.

— Cum vine asta ? Astronava a rămas intactă. Organismul nostru e în perfectă stare...

— Ești sigură ?

— Cum adică ? !

— Ești biologul expediției ! Ai controlat starea organismului nostru ? N-ai dreptul să te conduci după aparențe. Poate că peste cîteva minute aparențele se vor schimba.

— Ai dreptate ! Hai în salonul medical !... Repede, Lur !...

În zadar se supuseră la cele mai minuțioase analize. Pulsul, frecvența respirației, tensiunea arterială, compoziția sîngelui, viteza reflexelor, secreția endocrină, toate erau cele obișnuite. Rînd pe rînd, aparate tot mai complicate îi luară în primire pentru a le stabili vreun diagnostic. Și de fiecare dată rezultatul era același : „Starea sănătății — normală".

Unda întoarse ochii spre comandant :

— Ai văzut ? Eram sigură... Cum să cred că am trecut prin Ahernar ? ! Iartă-mă, dar de astă dată mă îndoiesc de aparatele lui Astral-1 !

— Poate că efectele vor începe să apară mai tîrziu...
— Înseamnă că și tu pui la îndoială tehnica medicală ? !
Lur nu-i răspunse. Nu avea nici un chef de polemică.
Se îndreptară spre sala de pilotaj. Astronava își urma drumul către Xadar, ascultînd supusă comenzile pilotului automat. Iar Lur Glaar își repeta în gînd :
„Totuși, am trecut prin Ahernar... Am trecut printr-o stea !"...

12. Abisul

Xadar rămînea încă despărțit de acea distanță care face din uriașele sfere rotitoare niște pete luminoase, asemănătoare stelelor. Pata lui, poate ceva mai mare decît altele, era înconjurată de puzderia feerică a Cosmosului și se pierdea într-o imensitate de sclipiri.
Astronava își urma drumul. Încă era prea departe pentru a putea trezi atenția taberei. Cei doi astronauți își continuau discuția, încercînd să urnească investigațiile lor din punctul mort în care ajunseseră. Păreau a fi uitat încotro se îndreaptă. Așa că zvonul neașteptat care însoțea de obicei intrarea pe recepție le provocă o tresărire precipitată.
— ... TX-1 !... TX-1 !... Aici C-17 !... Aici C-17 !... Mă auzi ? !
— ... Te ascult !... Trec pe recepție !...
Privirile celor doi se încrucișară.
— Ne îndreptăm spre obiectivul reperat... Am recepționat semnale luminoase...
Interceptaseră o convorbire !
— Voci omenești !...
— Da, Unda...
Vocile erau hîrîite și abia se deslușeau, întrerupte de valuri de paraziți. Dar cît erau de minunate vocile acestea !
Lur și Unda își strînseră mîinile în tăcere... Nu erau singuri !... Undeva trăiau oameni ! Vorbeau ! Deci...
— ...Aici C-21 !... Mă auzi ? !...
— ...Te ascult !... Te ascult !...
— Am interceptat o nouă epavă. Douăzeci de oameni în viață !... Păcat că nu ești cu noi, Svoor !...
— Expediții de salvare !...
Pentru Lur devenise acum limpede că oamenii aceia luptau pentru salvarea supraviețuitorilor. Omenirea nu pierise cu totul ! Mai existau supraviețuitori... Cîți ?
— TX-1 !... TX-1 !... Aici C-10 !... Aici C-10 !...

— Aici TX-1 !... Te ascult !...

— ... Svoor !... Consiliul Suprem a hotărît să părăsiţi Xadar. Deocamdată avem mai multă nevoie de voi aici !...

— Şi tabăra ? !...

— Părăsiţi tabăra !... Veţi lăsa totul în ordine... Peste o oră trebuie să plecaţi. Vă aşteptăm în nodul 713-K-4. Luaţi legătura cu Hemb Omedorv !...

Altădată Lur ar fi tresărit la auzul acestui nume. Acum însă nu avea vreme pentru amintiri. Ultima convorbire îl pusese pe gînduri. Tabăra trebuia evacuată ! Iar cînd vor ajunge ei acolo nu vor mai găsi pe nimeni...

— Să intrăm în legătură cu ei ! îl îndemnă Unda, ghicindu-i frămîntarea. Ar fi culmea să plece tocmai acum !...

— Să vedem...

În curînd antenele astronavei lansară în spaţiu semnale repetate de apel. Comandantul urmărea cu încordare tabloul de recepţie...

Svoor nu răspundea. Îşi părăsise, probabil, postul, trecînd pe înregistrare automată, ca să se ocupe de apropiata lor plecare.

— Degeaba. Cred că e degeaba, conchise Lur. Cînd va reveni să controleze înregistratoarele va fi prea tîrziu ca să mai poată...

Un clinchet metalic îl opri la jumătatea frazei. Tabăra îi întreba :

— Cine sînteţi ? !... Cine ? !...

— Aici Astral-1 !... Astral-1 !...

Cîteva minute răspunsul întîrzie să sosească...

— Va trebui să le explicăm... Ei ne socoteau dispăruţi.

— Vor înţelege repede ! căută să-l asigure Unda.

— Aici TX-1 !... Cine sînteţi voi ? ! Astral-1 nu mai există !...

— Noi sîntem Astral-1 ! Nu auzi ce spun ? Îţi vorbeşte Lur Glaar !...

Un timp se aşternu o linişte grea.

— E cu putinţă ? vibră vocea neîncrezătoare. Unde aţi fost pînă acum ? De unde veniţi ? Ce s-a întîmplat ?...

Întrebările loveau, sacadat, auzul obsedante. Să-i spună prin cîte au trecut ? Ar fi putut cei din tabără să-i creadă că veneau din Ahernar ? I-ar fi luat drept nebuni...

— Nu-i timp acum pentru explicaţii... Ne îndreptăm spre Xadar. Rămîneţi pe loc !... Avem nevoie de voi...

— Unde sînteţi ?...

— Nodul 301-A-12! Încă nu ne puteţi vedea. Comunică, te rog, Consiliului că ne-aţi găsit şi cere indicaţii! Nu părăsiţi tabăra! Avem nevoie de voi...

★

Acum Xadar căpătase forma unei mingi violacee, cu contururi estompate. Încă nu-i puteau distinge amănuntele, dar se ghiceau deja cîteva pete albicioase şi alte cîteva întunecate.

Aşteptau nerăbdători prima emisiune directă. Aveau să revadă chipurile semenilor lor...

Totul începu simplu. Pe ecranul luminat apăru chipul nedumerit al lui Svoor. Omenirea lor crescuse dintr-o dată, căci acum erau trei...

— Ce se întîmplă cu voi?! De ce vă apropiaţi atît de încet?

Lur ridică din umeri mirat:

— Cum încet?!

— Mai aveţi 450 S...

— Mai avem 160!

— Imposibil! Diametrul aparent al navei este 0,17!

Unda interveni şi ea:

— Sîntem în nodul 21-X-11.

— Nu se poate! Ar fi trebuit să ajungeţi la diametrul 2. Dimensiunile voastre sînt cu mult mai mici... V-aţi transbordat pe altă navă? Sau cine sînteţi atunci?

Întărîtat, comandantul îşi muşcă buzele. Nu putea înţelege ce se întîmplase.

— Dar nu mă vezi? Sînt eu, Lur Glaar!...

— Nu ştiu, încercă Svoor să se scuze. Imaginea e destul de neclară...

Ecranul se stinse şi chipul lui Svoor dispăru tot atît de brusc precum apăruse.

— Doar nu ne crede nişte fantome! şopti Unda neliniştită. Ce s-o fi petrecînd cu el?

Lur nu răspunse. Ceva îi dădea de bănuit. Era sigur că lui Svoor nu-i ardea de glume. O luă pe fată de braţ, ca pentru a se convinge că sînt vii şi adevăraţi. Ea îl privea senină. Nu-şi putea face griji, căci, după cîte pătiseră, era convinsă că totul se va isprăvi cu bine, în curînd. Era într-o stare sufletească stranie, între zbucium şi extaz. Toate gîndurile ei fugeau către viitorul lor fericit, în care începuse din nou să creadă cu toată puterea.

Svoor reveni pe neaşteptate.

— Consiliul Suprem vă cere să treceţi pe o orbită-satelit. Aşteptaţi noi comunicări! Am misiunea să vă cercetez.

Voi trimite în preajma voastră cîteva microfuzee teleghidate...

— Bine, dar...

— Nu vă mai apropiaţi! Riscaţi să iau măsuri...

Lur Glaar începuse să-şi părăsească obişnuita stăpînire de sine. Îi venea să-i arunce acestui Svoor în obraz cuvinte grele. Dar îndoielile îi sporeau. Abia îngăimă:

— Am înţeles!... Ne supunem...

Apoi întrerupse emisiunea.

*

— Acum va trebui să aşteptăm...

— Da-a-a... să aşteptă-ă-ăm..., lungi comandantul cuvintele.

— Pînă cînd?

— Pînă ce vor binevoi să ne „cerceteze"! continuă el absent.

Unda îi simţea nemulţumirea şi ar fi vrut să-l mîngîie. Îl cuprinse de umeri şi se lipi de el.

— Va trece şi asta, Lur.

— Va trece...

— Poate ne cred infectaţi şi vor să prevină o contaminare.

Lur nu răspunse. Gîndurile îi erau răscolite de altceva.

— Hm! Dimensiunile, murmură el, ca pentru sine.

— Pe urmă totul va fi minunat, Lur! visă Unda, fără să bage în seamă vorbele comandantului.

— Da, am găsit! strigă acesta. Etalonul!...

— Etalonul?! tresări fata uimită. Ce dimensiuni vrei să verifici?

— Ale lui Astral-1! Şi cuprins parcă de febră adăugă: Svoor nu putea spune prostii!...

Ieşi apoi din cameră aproape fugind. Unda nu-l văzuse niciodată atît de agitat. Rămase locului, uluită de starea lui, neştiind dacă trebuie să-l urmeze sau nu.

Pe nesimţite începură s-o cuprindă oboseala şi somnul. De cînd se trezise în salonul medical, scăldată în ploaia aceea de lumină, trecuse prin multe. Acum organismul ei era epuizat. Ar fi vrut să se odihnească puţin. Coborî speteaza unui fotoliu şi se întinse în el, lăsîndu-se în voia visării...

Era pe punctul de a aţipi cînd Lur Glaar se ivi în prag. Făcu cîţiva paşi şi se opri drept, privind-o ţintă şi parcă neîndrăznind să vorbească. Pe Unda o străbătu o presimţire dureroasă şi sări brusc în picioare.

— Ce-i, Lur?

El continuă să o privească în tăcere. Într-un tîrziu, rosti calm:

— Am comparat etalonul navei cu cel absolut *...

Unda se apropie încet de comandant, închizînd ochii pe jumătate. Bănuielile ei păreau să se adeverească. Totuși se mai agăță de o speranță și întrebă:

— Care e rezultatul?

— Ne-am micșorat de aproape trei ori!...

Fata închise ochii. Un văl negru i se lăsă peste minte. Îl auzi pe Lur adăugînd:

— Totul s-a micșorat! Totul!... Sîntem niște pitici, Unda!... Pitici!...

Deschise ochii și se întoarse spre un ecran: „Svoor nu putea spune prostii" — îi răsunară în auz cuvintele lui Lur.

„Da, Svoor nu putea spune prostii" — întări ea în gînd.

După clipe lungi de liniște apăsătoare, Lur Glaar se apropie de hubloul deschis. O vreme contemplă Cosmosul, părînd că îi cere socoteală pentru tot ce le-a făcut. Rosti cu glas tare:

— Cînd s-a întîmplat?

Dar cine i-ar fi putut răspunde?...

★

Pe fața lui Svoor se citea un zbucium nereținut. Cuvintele tremurau încă înainte de a i se naște pe buze...

— Deci, sînteți chiar voi... Lur Glaar și Unda Ohoori... Ultimii doi...

Șovăia. Și totuși trebuia să le spună.

— Am încheiat analiza structurii voastre.

În capul lui Lur se răsucea aceeași întrebare: cînd și de ce se micșoraseră? Cînd și de ce...

Svoor continuă:

— Substanța din care sînteți alcătuiți este de natură mezonică!

„Ca și plasma aceea!" — îl fulgeră prin minte pe Lur Glaar.

Ochii i se deschiseră mari. În momentul acela totul devenise limpede, atît de limpede, încît se plesni deodată cu palma peste frunte.

— Ahernar!

— Ce-i cu Ahernar? întrebă Svoor.

Cutremurată de tot ce descopereau acum, Unda abia rosti:

---

* Un asemenea etalon poate fi, de exemplu, lungimea de undă a luminii venite de la o anumită stea (*n. r.*).

— N-o să ne înţeleagă, Lur! Vor crede că ne-am pierdut minţile.

— Nu, acum ne vor crede!... Ascultă, Svoor, astronava noastră a trecut prin alfa Eridan!

— Ce spui?!

— Gîndeşte-te: înconjurată de un glob de apă şi unul de aer, învelită într-o plasmă protectoare, astronava pătrunde în coroană...

— Plasmă?! îl întrerupse Svoor cu un interes ciudat. Ce fel de plasmă?

— O plasmă de cîmpuri mezonice, care ne-a izolat complet şi care, consumîndu-se treptat la trecerea prin stea, a pierit cu totul, în timp ce noi eram azvîrliţi în spaţiul cosmic...

Aici se opri, urmărind în tăcere un gînd. Reluă apoi agitat:

— Mă auzi, Svoor?... În cursul trecerii atomii îşi sporesc potenţialul, electronii capătă energii suplimentare...

— Şi?

— Şi în clipa aceea prin plasmă pătrunde un potop de particule... cele mai mici, cele mai rapide...

— Neutrini! exclamă Svoor, copleşit.

— Electronii din noi captează neutrini, fenomenul se petrece într-o fracţiune de secundă, în întreaga masă... Plasma grăbeşte procesul... Ce ar fi putut rezulta altceva...

— Electronii au devenit mezoni! repetă Unda o lecţie învăţată de mult.

— Iar noi — nişte pitici de esenţă mezonică, completă Lur, apăsînd vorbele.

Tăcură. Lur Glaar, cu ochii aţintiţi în gol, fascinat de ideea uluitoare a experienţei pe care o trăiseră; Svoor, neştiind ce să creadă. Unda, zguduită de revelaţia celor petrecute, şopti:

— Am murit totuşi... Am murit, Lur!...

Se strînse lîngă el, încercînd să-şi adune gîndurile răvăşite.

— Sîntem morţi, repetă ea tînguitor... Iar astronava e un sicriu pe care nu-l vom putea părăsi niciodată...

13. Două soluţii

Vorbele Undei îl treziră pe Lur Glaar la realitate. Treptat, luciditatea îi reveni, biruindu-i gîndurile învălmăşite. În faţa lui tresăreau umerii înfioraţi ai fetei. Îi privi tăcut:

ar fi vrut să le redea liniştea... O mîngîie încet, abia atingîndu-i fruntea cu degetele.

Svoor nu era o fire impresionabilă. Dar gingăşia sobră şi dureroasă a acestei scene îl zgudui. O urmărea emoţionat şi simţea în gît un nod neplăcut.

Într-un tîrziu, comandantul astronavei ridică privirea spre el. Întrebarea îi stătea pe buze încă din clipa în care în receptor vibraseră primele cuvinte. Îl chinuise mereu, dar abia acum izbuti să-i dea glas. I se adresă lui Svoor, cu o voce în care se citea uşor frămîntarea:

— Ce-i cu Azdiir?

Chipul lui Svoor se întunecă. Întrebarea aceasta, firească şi totuşi stranie în felul ei, îi răscolea răni încă sîngerînde..

— Nu mai e nimic... S-a terminat... Nu mai există, Lur...

Clătină scurt şi repetat capul, de parcă ar fi vrut să alunge orice urmă de îndoială, de speranţă.

— Cum, Svoor?!... Cum s-a întîmplat?... Vorbeşte!

Răspunsul fu un gest deznădăjduit, mai grăitor decît orice cuvînt...

— Şi oamenii?!...

— Îi salvăm... Pe cei care mai pot fi salvaţi...

— Dar restul? Milioane de vieţi, comori uriaşe, materiale şi spirituale, o omenire cu întreaga ei civilizaţie!?...

— Totul a început ieri..., continuă Svoor.

— Ieri..., repetă murmurat Lur Glaar.

Într-o zi, într-o singură zi, cursul vieţii se schimbase, îşi amestecase apele cu cele întunecate ale morţii, devenise de nerecunoscut...

— Era cu cîteva minute înaintea plecării expediţiei voastre... Noi ne aflam aici. Deodată, întreaga planetă fu zguduită de un uriaş cutremur! În primele clipe, mulţi au crezut că s-a întîmplat un accident la lansare...

— Aşa îmi închipuiam şi eu la început, întări comandantul.

— Dar n-a fost aşa... Forţa colosală a cutremurului nu putea fi generată de o explozie, oricît ar fi fost ea de teribilă... Curînd s-a constatat că toate fluidele de pe aproape o emisferă — apa oceanului, atmosfera — dispăruseră...

Lur Glaar îşi aminti cum se trezise după explozie, legănat de valuri, crezîndu-se azvîrlit în ocean.

— Apoi, astronomii rămaşi în viaţă au stabilit că Azdiir îşi frînase mişcarea pe orbită pînă aproape de zero. S-au făcut şi calculele, s-au centralizat rapid datele seismice şi con-

cluzia s-a impus de la sine: planeta fusese ciocnită de un bolid!

Lur sări în sus. Tocmai asta nu-i venise în minte! Şi cît de simplă era explicaţia! Cum se lămureau acum toate!... O ciocnire!... Cu un bolid... Azdiir se opreşte, în timp ce fluidele de pe direcţia mişcării se smulg, continuîndu-şi zborul. Şi o dată cu ele este azvîrlită în spaţiul cosmic întreaga lor expediţie în curs de îmbarcare...

— Bolidul acela trebuia să fi avut o energie enormă! O masă uriaşă! observă el.

— Se presupune...

— Atunci trebuia să fi fost văzut!

— Nu era neapărat... În cazul cînd ar fi avut o densitate foarte mare ar fi ocupat un volum minuscul şi nu mai putea fi văzut. Şi probabil că aşa a şi fost! Venea, fără îndoială, dintr-un alt sistem stelar, cu materie supradensă...

— Şi pe urmă? întrebă Lur cu o curiozitate vădită, care sporea tot mai mult.

— Prima idee a fost să se cerceteze zona căderii. Dar abia începuseră pregătirile cînd un nou fenomen ului lumea, umplînd-o de teamă: Azdiir fu cuprins de pulsaţii puternice.

— Le-am văzut! Le-am văzut şi noi! Ţii minte, Unda?...

Fata nu mai scosese de mult nici un cuvînt, de parcă ar fi încetat să audă. Era cufundată într-o toropeală grea şi nu putea urmări firul discuţiei. Cînd îl văzu pe Lur privind-o, pricepu totuşi că i se pusese o întrebare şi încuviinţă din cap absentă.

— Aţi văzut pulsaţiile?! se agită Svoor neîncrezător.

— Era un tablou straniu şi impresionant... Imaginea planetei îndepărtate se dilata şi se contracta ritmic, întîi abia perceptibil, apoi tot mai puternic...

— Unde eraţi voi?

Lur Glaar urmări în gînd imaginea aceea care îl fascina încă. Apoi răspunse potolit:

— Recepţionaserăm apelurile Marelui Consiliu şi ne îndreptam spre Azdiir... Şi deodată totul a dispărut: între noi şi planetă se interpusese plasma aceea despre care ţi-am pomenit.

— Plasma..., şopti Svoor gînditor. Deci a fost proiectată în jurul Planetoidului... Şi cu el a pătruns în Ahernar... De aceea n-am mai văzut-o...

— Prin cortina aceasta nu mai treceau nici semnalele, nici lumina şi în zadar am încercat s-o străpungem. Din clipa aceea n-am mai ştiut nimic despre soarta omenirii...

— Apoi a urmat explozia, îl lămuri celălalt.

— Explozia, deci...

— Da... Azdiir a făcut explozie. Se presupune că bolidul pătrunsese pînă în miezul planetei şi în condiţiile de acolo a suferit modificări care au provocat pulsaţiile şi, în cele din urmă, explozia.

— Oare apariţia plasmei nu are nici o legătură? gîndi Lur cu voce tare. Tare aş vrea să ştiu ce fel de bolid o fi fost...

Deodată se opri. Se avîntase în teorii şi ipoteze. Curiozitatea de cercetător îl împinsese spre atîtea întrebări care erau acum, poate, fără rost.

— Dar oamenii?!

Unda ridică şi ea ochii cînd Svoor răspunse:

— Au pierit mulţi... Cu toată truda noastră... Unii îşi mai aşteaptă încă salvarea pe cîte un fragment din Azdiir.

— Cum au putut supravieţui după explozia planetei? întrebă Unda.

— A fost o explozie ciudată. Azdiir a plesnit în nenumărate locuri, iar fragmentele s-au risipit în Cosmos. Cele mai multe dintre ele şi-au păstrat atmosfera...

— Probabil că aerul le-a fost menţinut de-o pătură de plasmă, murmură Lur.

Svoor continuă:

— Căutăm neîncetat supravieţuitorii... Dar deocamdată numărul cosmonavelor de care dispunem este insuficient...

După o scurtă pauză adăugă:

— Pe cei salvaţi îi ducem pe Gafraad.

Gafraad, sora mai mică a lui Azdiir, era singura planetă a sistemului ahernarian pe care condiţiile de mediu puteau fi suportate fără măsuri speciale. Era situată mai aproape de Ahernar, avea o climă şi un relief zbuciumat, iar viaţa, apărută deja, se mărginea la forme inferioare.

— S-ar crede, stărui Lur, că bolidul care l-a lovit pe Azdiir a împrăştiat înainte de explozie un văl imens de plasmă...

Svoor se însufleţi pentru un moment:

— S-ar putea să ai dreptate, Lur. Mai sînt şi alţii de aceeaşi părere.

— Şi ce-o să fie de acum înainte? îşi redobîndi glasul Unda.

Răspunsul nu veni dintr-o dată. Svoor îşi trecu mai întîi palma peste obraz, ca pentru a alunga o vedenie. Pe urmă rosti:

— O să populăm Gafraadul. Sîntem deja destul de mulţi. Şi salvarea încă nu s-a sfîrşit... Vom reîncepe viaţa... O vom lua-o de la capăt...

★

Oare cîţi dintre cei dragi, prieteni şi cunoscuţi, izbutiseră să se salveze? Îi va mai reîntîlni vreodată?... Pe Gafraad nu va mai putea pune piciorul. Pentru el şi Unda lumea lui Svoor devenise dintr-o dată cu totul străină şi inaccesibilă. Despărţirea era definitivă, şi nimic nu ar mai fi putut schimba ceva.

„Omenirea — gîndi Lur — îşi va continua existenţa, strămutată pe Gafraad. Acolo o să reia totul de la alt început, se va dezvolta, va creşte şi va cunoaşte din nou culmile înfloririi. Cuceririle dobîndite cu atîtea jertfe în frămîntata evoluţie a omenirii nu se vor irosi. Cei rămaşi le vor duce cu ei mai departe, trecîndu-le urmaşilor. Iar aceştia vor uita, poate, că străbunii lor s-au născut pe o cu totul altă planetă, care cu veacuri în urmă şi-a încheiat, neaşteptat şi tragic, furtunoasa ei existenţă“...

Oamenii vor trăi, se vor bucura, vor iubi... Numai soarta sa şi a Undei era pecetluită. Lur Glaar era răscolit, şi amărăciunea răzbătea pe chipul său, strîmbîndu-i surîsul. Îşi vor lungi zilele atîta timp cît îi vor ţine proviziile de pe bordul astronavei. Cîţiva ani de chin, în care nici o rază de speranţă nu-i va mîngîia. Şi apoi?... Oare avea sens o asemenea viaţă? Avea rost s-o trăiască?

Se iubeau... Dragostea lor va fi ea oare în stare să învingă gîndul îndoliat al sfîrşitului?

Îşi aminti clipa în care descoperiseră dispariţia lui Azdiir. Atunci se crezuseră singuri, şi cu toate acestea îşi păstraseră nădejdea...

Acum îşi regăsiseră semenii şi ar fi putut fi fericiţi. Totul putea să rămînă în urmă, departe, ca un vis urît... Dar abia în clipa aceea îşi dădeau seama că erau cu adevărat singuri.

— Singuri...

★

— Tu eşti, Svoor?! Ce mai e?

— Consiliul Suprem a dezbătut cazul vostru...

Lur privi lung. Oamenii îşi trăiau propria lor nenorocire şi, totuşi, găsiseră timp să se ocupe şi de soarta lui Astral-1! Oare ce puteau însemna ei doi pe lîngă atîtea milioane?...

Şi ce-ar mai fi de făcut ?... Nimeni nu-i putea ajuta cu nimic...

— Vă dau legătura cu Consiliul. Hemb Omedorv vă va comunica hotărîrea luată...

Comandantul zîmbi la gîndul că îl va revedea pe vechiul său prieten. Îşi aminti ultima lor discuţie. Cît de mult se schimbaseră lucrurile de atunci !...

Totuşi, formalitatea care avea să urmeze îi displăcea. Ar fi preferat să moară fără să i se citească „necrologul" şi fără să fie compătimit. O privi pe Unda : nici ea nu părea să fie încîntată de convorbirea care avea să urmeze.

Poate că, pe cînd aşteptau legătura, undeva într-un colţ al sufletului le licări o scînteiere de speranţă. Dar feţele lor rămaseră grave.

Pe ecran îşi făcu apariţia chipul lui Hemb. Lur tresări, deodată, căci înfăţişarea prietenului său se schimbase într-atît încît ajunsese aproape de nerecunoscut. Slăbise, părul mătăsos i se rărise şi în jurul gurii i se săpau cute adînci. Numai în ochi îi sclipea aceeaşi licărire care îl făcuse cîndva pe Lur să-şi spună că Hemb nu va îmbătrîni niciodată...

— Primiţi salutul...

Formula tradiţională a primirii cosmonauţilor nu-l mai impresionă pe comandant. Simţea în vocea celuilalt strădania de a-şi păstra seninătatea. Efortul acesta îi dădea lui Hemb un accent străin.

— Am aflat... Sîntem alături de voi, Lur...

— Pentru asta ne-ai chemat ? !

Lur ştia că e nedrept să vorbească aşa, dar nu se mai putea stăpîni.

— Nu, nu pentru asta... Vrem să vă readucem la viaţă, în mijlocul nostru !...

— Ştii bine că nu se poate ! De ce vrei...

— Ba se poate ! Cercetările noastre în domeniul mezonilor sînt destul de avansate. Şi mai avem la dispoziţie cîţiva ani, cît vă vor ajunge proviziile pe care le aveţi. Vom realiza transformarea mezonică şi vă vom prepara cele necesare unei vieţi îndelungate...

— O viaţă îndelungată, surîse Unda, trist.

— Ştiu, asta nu vă mulţumeşte. Aţi vrea să trăiţi alături de noi, să munciţi, să vă bucuraţi de viaţă. Numai asigurîndu-vă întîi viaţa vom putea pe urmă să punem la punct transformarea voastră inversă, ca astfel să redeveniţi oameni de aceeaşi esenţă cu noi...

Lur rămase tăcut. Privi un timp, aşa, nemişcat. Apoi spuse :

— Nu, Hemb..., prietene!... Resursele voastre vă sînt necesare pentru alte scopuri... Restul omenirii trebuie salvat de la pieire... Noi, oricum, am rămas întregi. La ce bun să vă irosiți puterile cu noi, timpul și căutările... Să risipiți energii uriașe...

Privirile lui Hemb Omedorv îl fulgerară, o clipă, mînioase:

— N-ai dreptul să vorbești așa! Viața voastră e la fel de prețioasă ca toate celelalte! O vom smulge fatalității! Aceasta este hotărîrea Consiliului Suprem!

Cu fruntea ridicată, comandantul lui Astral-1 nu mai scoase nici un cuvînt...

14. Hotărîrea

Chipul lui Hemb Omedorv dispăruse... Lur Glaar rămăsese mîndru, drept și hotărît.

Unda urmărise în tăcere discuția. La ultimele lor cuvinte se ridicase în picioare și acum, apropiindu-se de comandant, se înălță pe vîrfuri și îl sărută aprins. Îi luă apoi bărbia în palme și spuse:

— Știam că n-o să primești!

Lur o strînse la piept.

— Știi, Unda, uneori mă îndoiam și mă temeam de vorbele mele. Mi se părea că sînt rău și nedrept...

— Nu, clătină fata din cap. Nici eu nu pot accepta ideea unui asemenea efort făcut pentru noi... Oricît aș dori să mă reîntorc printre ei...

Gestul oamenilor îi însuflețise pe amîndoi, redîndu-le încrederea în viață. Obsesia singurătății se destrăma încetul cu încetul. Simțeau cît de reală este solidaritatea și cu siguranță că acesta era cel mai de preț ajutor pe care l-ar fi putut căpăta de la omenire. Se vedeau iarăși puternici, în stare să îndure orice, știind că alături de ei vor fi întotdeauna gîndurile sincere ale semenilor lor.

— De ce să ne retransformăm, Lur?! Nu sîntem oameni și noi? Nu gîndim ca ei? Nu simțim la fel?

Lur amuțise. Nu mai auzea ce spune fata. Îl obseda o idee, născută din crîmpeie vagi. O privi pe Unda și rosti încet, urmărindu-și gîndul:

— Noi trebuie să fim aceia! Noi...

Ea nu-l înțelegea prea bine, dar ghicise parcă, dinainte, ceea ce voia să spună. Și Lur continuă:

— Trebuie să ne închinăm tot restul vieții pentru fericirea omenirii noastre năpăstuite !... Nu putem accepta sacrificiul oamenilor. Noi trebuie să fim cei gata de sacrificiu ! Noi doi...

Fata înțelegea că tot ceea ce spune Lur e așa și nu putea fi altfel. Vorbele lui stîrneau ecouri de bucurie în sufletul ei.

— Da, Lur...

— Vom găsi noi ce e mai important de făcut pentru Gafraad !...

Clipele treceau în liniște, egale, măsurate... Amîndoi se lăsaseră în voia visării.

— Hai să ne odihnim, Unda.

— Bine, Lur.

Ușa se închise fără zgomot în urma lor. Culoarul era slab luminat. Cabinele se întindeau pe ambele părți, îmbietoare. Deschiseră una la întîmplare.

Saltelele erau moi și elastice.

Lur privi claviatura de comandă a narcozei și clătină din cap, zîmbind.

— Somnul natural e mai bun...

În curînd cabina plutea într-o semiobscuritate plăcută. Se auzea numai răsuflarea liniștită a fetei adormite. Comandantul nu putea să adoarmă. Rămase cu ochii fixați în tavan, ros de aceeași întrebare care nu-i dădea pace.

— Ce-i de făcut ?

Întărîtat parcă, somnul îl ocolea, lăsîndu-l să se frămînte singur. Căuta noi soluții, le întorcea pe toate fețele, dar nu era bună nici una. Erau îngrădiți în nava lor-satelit și limitarea aceasta îl împiedica pe Lur să găsească ceva demn de luat în seamă.

Deodată se liniști. Aruncă o privire absentă spre Unda. Fata dormea adînc și conturul zvelt al trupului i se desena vag în umbră. Lur surîse unei idei.

„Bucuria se poate realiza și fără strîngerea mîinilor ! — gîndi el. Doar să știi că oamenii sînt alături de tine... Ce importanță are că sîntem pitici ?... Astral-1 nu și-a spus încă ultimul cuvînt !..."

Își lăsă din nou capul pe pernă și în curînd adormi, ușurat de povara gîndurilor. Întrezărise soluția !...

★

Unda intră în sala de comandă, proaspătă și radioasă. Veni spre Lur, care avea de lucru la pupitru. Îl sărută, întrebîndu-l cum a dormit. El zîmbi, apoi deveni deodată mai grav și zise :

— Știi, Unda, am găsit!
— Ai găsit?!... Ce?
— Ascultă... Îți amintești de viteza noastră neobișnuită, surprinzătoare? Și frînarea aceea bruscă, despre care ți-am pomenit?
— Da, Lur...
— Atunci nu-mi puteam explica puterea devenită uriașă a motoarelor astronavei... Acum știu!
Făcu cîțiva pași, apoi își încrucișă brațele pe piept și ridică fruntea. O privi un timp în ochi și tîrziu rosti:
— Combustibilul!... Gîndește-te!
Fata nu reuși să înțeleagă dintr-o dată ce amestec avea combustibilul în toată povestea aceasta și se mulțumi să tacă.
— Combustibilul a devenit și el mezonic, Unda!... Asta nu-ți spune nimic?
— Combustibil mezonic!?... Parcă am mai auzit undeva...
— Cu siguranță! Era vorba despre proiectul unui motor de rachetă care folosea combustibil mezonic și dezvolta o putere mult superioară acelora cunoscute în prezent...
— Da-da!... Așa e!...
Proiectul acela rămăsese nerealizat, datorită imposibilității practice de a prepara substanța mezonică.
— Noi am realizat motorul mezonic... De fapt, nu noi. Totuși noi îl avem la dispoziție! Înțelegi?
— Înțeleg, Lur! răspunse ea transfigurată.
— Îți dai seama, Unda, ce posibilități avem? Aproape nelimitate!...
Se înlănțuiră de mîini și priviră înfiorați tabloul de comandă.
— Acum nu avem dreptul să acceptăm retransformarea! Un capriciu al naturii a pus la îndemîna omenirii o asemenea șansă și noi s-o pierdem?! N-avem dreptul acesta...
Pe Unda o mai încercă o ușoară îndoială.
— Bine, Lur, dar astronava nu este echipată pentru un asemenea zbor! Aparatura va funcționa oare la viteze atît de mari?
— Aparatura va funcționa... A și funcționat deja, în timp ce zburam încoace...
— Și noi vom putea conduce nava? Vom rezista solicitărilor sporite?

Comandantul nu răspunse. Îşi pusese şi el toate aceste întrebări şi încercase să şi le lămurească.

— Vom recurge, dacă va fi nevoie, la anabioză, la hipotermie. De asta te vei ocupa tu... Şi apoi sîntem datori să riscăm!

Perspectiva unei activităţi utile şi adevărate îi umplea de un clocot nou. Uitaseră să se întrebe unde anume aveau să plece. Erau atît de încîntaţi de hotărîrea lor de a pleca, încît restul nu mai avea nici o importanţă.

— Să riscăm! întări Unda. Tăcu brusc şi se încruntă. Dar ei vor fi de acord?

— Trebuie să fie de acord!...

— Şi dacă nu vor fi?

— Nu... De fapt, nici n-o să-i întrebăm... O să le comunicăm hotărîrea noastră şi gata!

— Şi unde vom pleca, Lur? Încă nici nu ştim...

— Ba da. Plecăm spre steaua cea mai apropiată. De acolo, mai departe, spre următoarea. Şi mai departe, apoi! Pînă cînd vom întîlni oameni! Oameni care să ne poată da ajutorul lor. Să întindă o mînă frăţească omenirii noastre, lovite de nenorocire...

Unda îl înţelese pe Lur. Ochii ei, larg deschişi, străluceau de admiraţie pentru comandant, pentru omul acesta minunat şi puternic pe care nimic nu-l putuse înfrînge! Se lipi de pieptul lui şi îl întrebă în şoaptă, aproape cu teamă:

— Cînd vom pleca?

— Curînd! Adică, nu!... Chiar acum!...

★

— Ce s-a întîmplat?! Luat prin surprindere, Svoor nu găsise o altă întrebare. Le privi feţele radiind de bucurie lăuntrică şi nu putea înţelege transformarea aceasta neaşteptată.

— Anunţă Consiliul Suprem că am hotărît să plecăm...

— Să plecaţi?!...

— Omenirea are nevoie de sprijin. Plecăm spre stele să căutăm alte lumi!

— Cum o să plecaţi, Lur!? Ar fi o nesăbuinţă!...

Comandantul lui Astral-1 îi replică:

— Combustibilul nostru este mezonic! Înţelegi, Svoor? Motoarele noastre au o putere uriaşă!

Svoor începea să priceapă...

— Dar trebuie să cereţi consimţămîntul Consiliului! Unde vă grăbiţi?!

— Nu mai putem aştepta... S-ar putea să nu primim aprobarea. Trebuie să plecăm chiar acum! Chiar acum!...

— Nu se poate, Lur... Gîndeşte-te mai bine!

Comandantul zîmbi blînd:

— N-am vrea să vă sfidăm... Înţelege-ne!... Încearcă să ne înţelegi... Hai!...

Svoor simţea că ceva nu-i bine. Ei voiau să hotărască singuri. Însă acum nu mai era vorba numai de ei doi.

— Dar proviziile? Rezervele de combustibil? Voi doi, numai voi doi, să vă aventuraţi aşa, orbeşte, cu astronava aceasta şubrezită de atîtea încercări?... Nu se poate!

— Plecăm, Svoor! Comunică-le tu că Astral-1 îşi continuă zborul, îndeplinindu-şi misiunea care-i fusese încredinţată de Marele Consiliu!...

Glasul lui Lur se stinse. Înfrigurat, Svoor puse în funcţiune ecranul centrului de observare telescopică. Conturul astronavei se citea sclipitor pe fondul întunecat al cerului.

Deodată, din ajutajele motoarelor ţîşniră coloane albicioase de fum şi silueta argintie prinse să se deplaseze tot mai repede, micşorîndu-se treptat. Curînd deveni un mic punct luminos şi apoi se topi cu desăvîrşire.

Plecaseră... Nici măcar nu le urase drum bun. Oare făcuseră bine? Aveau ei dreptul să procedeze astfel? Nu, nu putea să-i judece... Ei nu mai puteau fi judecaţi cu aceeaşi măsură ca oamenii obişnuiţi...

Svoor întinse mîna către maneta emiţătorului. Trebuia să comunice toate cele petrecute...

15. Străinii

Trebuiau să se pună la dispoziţia grupului de salvare. Trebuiau să părăsească tabăra, lăsînd în urmă planeta rece şi pustie, lipsită de viaţă.

Xadar avea să devină din nou un simplu punct marcat pe hărţile cereşti. Svoor îndrăgise planeta aceasta misterioasă, stranie şi acum, cînd se apropia plecarea, simţea o uşoară mîhnire. Trecu alături, în încăperea rezervată pentru studiu. Acolo o întîlni pe Xemeri şi, surprins, o salută. Ea ridică sprîncenele întrebător.

— Ei?

— Plecăm, zise Svoor. Dar cum de ai ajuns aici? Mă aşteptam să te găsesc în „vilă“, luîndu-ţi rămas bun de la credincioasa noastră locuinţă.

Xemeri se gîndea la reportajul ei despre Xadar, care va rămîne un proiect nerealizat. Primul ei proiect nerealizat. Oftă:

— Păcat...

— Lasă, o mîngîie el, o să mai ai ce scrie.

Şi după cîteva clipe de tăcere adăugă trist:

— Despre altele...

— Ştiu. Aş fi preferat să scriu zece reportaje despre Xadar sau chiar să nu mai scriu de loc!...

Svoor o privi dojenitor şi blînd:

— Trebuie să te obişnuieşti odată cu adevărul! De ce te încăpăţînezi să trăieşti în lumea închipuirilor? Îţi scurtezi viaţa...

— Uf!

Simţea că el luase din nou tonul acela profesoral, pe care obişnuia să-i vorbească. Dar nu mai apucă să-l ameninţe că va rămîne singură în tabără, căci Svoor îşi privi deodată micul dispozitiv de apel pe care-l purta la mînă. Era chemat în sala comunicaţiilor şi, ridicînd braţele în chip de scuză, ieşi din încăpere.

Devenise puţin contrariat. Ultima lui convorbire cu Hemb fusese destul de clară şi nu şi-ar fi închipuit că vor mai fi nevoiţi să stea de vorbă înainte de plecare.

În sală îl aştepta o surpriză: receptorul nu înregistrase nimic. Dar nu fusese chemat degeaba: apelul îi fusese trimis de complexul observatoarelor. Pe ecranul care ocupa un perete întreg al sălii pîlpîia un punct luminos.

Se obişnuise deja cu gîndul întîmplărilor neprevăzute. Totuşi, ce putea să reprezinte punctul acela?

Svoor comandă un program de reperare spectroscopică şi nu peste mult îi reveni rezultatul: corpul cosmic reperat era de esenţă mezonică!

— Astral-1?... Oare se întorc?...

Nici nu ştia dacă trebuie să se bucure pentru neprevăzuta reîntoarcere a celor doi astronauţi. Abia plecaseră...

— Ar fi trebuit, deja, să intre în legătură cu noi... Sau poate s-a întîmplat ceva rău şi de aceea se întorc... Am să-i chem eu!...

Manevră cîteva registre la pupitrul teleemiţătorului şi începu apelul cu formula curentă:

— Astral-1! Astral-1!... Aici TX-1! Aici TX-1!... De ce nu vorbiţi?!

Svoor repetă zadarnic chemarea. Nu primi nici un răspuns. Nu înţelegea ce s-ar fi putut întîmpla. Trebuia să

comunice Consiliului Suprem faptul. Îl chemă atunci pe Hemb Omedorv...

— Am reperat un corp mezonic care se apropie de noi. Careul 38 F-12. Punct luminos de mărimea a șaptea. Bănuiesc că e Astral-1. Nu capăt însă nici un răspuns.

Vocea lui Hemb veni răspicată:

— Continuă să-l ții sub observare. Rămîi deocamdată pe loc. Comunică-mi apoi totul...

Svoor urmărea punctul de pe ecran și se întreba mereu de ce nu răspunde. Nu voia să-și închipuie de loc că li s-ar fi putut întîmpla vreo nenorocire.

„S-o fi defectat stația lor de emisie"..., căuta să se liniștească.

*

Hemb Omedorv se plimba agitat prin sala centrală a navei-comandant. Aici își avea sediul Consiliul Suprem. Aici se centralizau știrile și tot de aici porneau dispozițiile. Efortul de salvare condus de el se dezvolta într-un spațiu imens. Cîteva zeci de astronave brăzdau zona în care se produsese catastrofa, căutînd pe supraviețuitori. Taberele de pe planetele vecine le furnizau energie și provizii. Pe Gafraad se puneau bazele viitoarei colonii și cei salvați își reîncepeau viața în mod organizat. Freamătul activității se întindea în întregul sistem ahernarian. Și totul era condus deocamdată din această sală centrală a navei-comandant.

Plecarea celor doi astronauți îl mîhnise pe Hemb și totuși era mîndru pentru ei. Acum însă nu mai știa ce să creadă. Aștepta noi vești de la Svoor.

În fața lui, pe un tablou uriaș, se înșiruiau receptoarele releelor prin care Consiliul Suprem menținea permanent legătura cu fiecare tabără și astronavă în parte. Deodată se auzi vocea lui Svoor:

— Punctul luminos a căpătat mărimea a patra. Se aseamănă cu un nor. Nu înțeleg ce se petrece acolo...

Un alt glas i se suprapuse:

— În careul 71-K-08 a apărut un roi de puncte!...

Apoi altul:

— Am interceptat o formație de corpuri mezonice...

Și din nou reveni Svoor:

— Norul luminos pare format din obiecte dispersate... O îngrămădire de puncte... Nu înțeleg nimic!...

Hemb reconstituia în minte mișcarea spațială. Din toate direcțiile se apropiau roiuri de corpuri mezonice. Devenea clar că nu putea fi vorba de Lur...

— Stare de alarmă! tună vocea lui. Fiți gata pentru orice!

Glasurile își reîncepură dansul:

— Corpurile au o mișcare curioasă, pe traiectorii precise... Mișcarea se încetinește... Parcă ar executa o manevră...

— Corpurile s-au oprit! Au forme stranii. Nu cred să fie simpli bolizi... Par mai degrabă astronave!...

Astronave!... Roiuri de astronave mezonice!... Nu, nu mai încăpea nici o îndoială: venite dintr-un univers mezonic, sute de nave invadaseră sistemul stelei Ahernar!

O lume necunoscută, nouă, le venea în întîmpinare. Faptul acesta ar fi trebuit, poate, să-l uluiască. Dar Hemb constată că totul i se pare atît de firesc, de parcă i s-ar fi

spus dinainte ce avea să se întîmple. Deja ştia ce are de făcut, pînă în cele mai mici amănunte.

— Vom încerca să intrăm în legătură cu ei. Să aflăm de unde vin, unde se duc şi ce vor...

O idee neaşteptată îi trezi speranţe:

— Poate că... ne vor da o mînă de ajutor!...

Îşi limpezi gîndurile. Trebuiau luate urgent măsuri de mare însemnătate...

★

Trecu o zi în care se făcură toate încercările posibile de a intra în legătură cu presupuşii pasageri ai convoiului mezonic. Dar poate că mijloacele de comunicaţie folosite le erau necunoscute acestora sau poate că ei nici nu existau. Oricum, încercările rămăseseră fără rezultat.

Fuseseră transmise scurte prezentări ale lumii ahernariene, ale vieţii care se dezvoltase aici şi ale locuitorilor ei. Cîteva expuneri asupra limbii şi obiceiurilor lor, precum şi descrierea evenimentelor tragice care avuseseră loc în ultimele zile, luaseră şi ele drumul undelor.

Dar nu se primi nici un răspuns.

Savanţii care supravieţuiseră au început să lanseze ipoteze felurite privind natura corpurilor şi provenienţa lor. Unii puneau sub semnul întrebării faptul că acestea ar fi fost nave cosmice. Pînă cînd o dovadă de netăgăduit spulberă îndoielile, punînd capăt aşteptării încordate.

În eter prinse să răsune o voce cu un timbru metalic, inexpresiv. Aceasta vorbea în limba lor şi li se adresă cu următoarele cuvinte:

— Salutăm locuitorii sistemului ahernarian şi le împărtăşim durerea...

Glasul acesta puternic şi monoton, venit de cine ştie unde, trezea în inimi o emoţie răscolitoare.

— Într-un fel, purtăm şi noi vina nenorocirii voastre. În sistemul nostru stelar s-a petrecut un cataclism cosmic: ciocnirea a două stele supragrele a provocat o explozie uriaşă...

Aici vocea se opri, apoi continuă pe un ton coborît şi grav:

— S-a hotărît ca fragmentele rătăcitoare să fie explodate, pentru a nu pune în primejdie zborurile cosmice. Însă o parte dintre ele s-au îndreptat spre voi. Pe urmele lor

au pornit mai multe convoaie de astronave, la fel ca al nostru, și, ajungîndu-le, pe rînd, le-au anihilat. Ne apropiam de astrul vostru, pentru a distruge unul dintre ultimele fragmente...

Copleșit de cele auzite, Hemb se umplu de admirație pentru acești oameni atît de puternici, în stare să supună forțele Cosmosului dezlănțuit. Strania voce își continuă discursul:

— Traiectoria bolidului se intersecta cu aceea a unei planete care putea fi locuită. Eram prea departe ca să mai putem evita ciocnirea. Începusem deja să țesem în jurul bolidului o pînză de plasmă, pentru a-i dirija frînarea, dar a fost prea tîrziu...

Aici glasul se opri din nou, pentru cîteva momente.

„Plasma s-a desprins și a înconjurat Planetoidul — gîndi Hemb. A învăluit cioburile lui Azdiir, păstrînd împrejurul lor un rest de atmosferă... Numai așa au putut supraviețui cei azvîrliți în Cosmos!"...

— Am făcut tot ce ne-a stat în putință, continuă vocea. Vom face orice ca să vă ajutăm. Ne punem la dispoziția Consiliului vostru Suprem!...

Hemb Omedorv asculta glasul acela pătrunzător și gîndurile îl purtau spre Lur Glaar și Unda Ohoori. Încrezători în destinele omenirii, ei plecaseră să aducă din alte lumi un ajutor frățesc al oamenilor.

Și ajutorul le venea acum atît de neașteptat! Aproape că nici nu-i venea să creadă...

Trebuia să-i recheme, deși erau foarte departe. Prima rugăminte adresată acestor oameni mezonici va fi să-i caute pe Lur și Unda...

EPILOG

Oamenii au îmbrăcat Gafraadul într-un ocean albastru și au rebotezat planeta, numind-o Zaa, adică „Pulbere de lumină".

De atunci au trecut veacuri multe. Oamenii nu-și mai amintesc de întîmplările acelea, au uitat trecutul...

Povestea aceasta este istoria unei civilizații uimitoare, cum n-am întîlnit încă în nici una dintre lungile noastre

călătorii. Este imnul izbînzii omului asupra naturii, poemul înfrățirii cosmice...

Zaa, paradisul fără ruine, a rămas mult în urmă. Astronava noastră își continuă zborul.

Iată și Pămîntul! Pămînt drag...

Cerul tău ne cheamă. Iar voi, oamenii, ne așteptați să vă depănăm firul amintirilor noastre...

*

V-am împărtășit o poveste găsită departe. Povestea lui Lur Glaar și a Undei Ohoori. Și poate că ați vrea să mai știți ce s-a întîmplat cu ei.

Întorși din drum, ei au devenit solii omenirii lor într-o lume nouă, cu care se înfrățeau printr-o aceeași esență. Căci poate cea mai neașteptată descoperire după întoarcere avea să fie constatarea că, la trecerea prin Ahernar și sub influența carapacei de plasmă, dobîndiseră o structură identică cu emisarii Galaxiei Mezonice.

Și astfel, Lur Glaar și Unda Ohoori au fost cei dintîi vizitatori ai îndepărtatei lumi, ducînd cu ei mesajul unei omeniri renăscute...

(SFÎRȘIT)

Cititorii au cuvîntul

DRAGĂ COLECȚIE,

Îți mulțumesc pentru răspunsul trimis la prima mea scrisoare. În ea am omis să-ți spun unele lucruri. Am 12 ani. Învăț bine: am la toate obiectele numai 9 și 10 (doar pe trimestrul I am avut un 8 la atelier). Îmi plac în special geografia, istoria și aritmetica.

Povestirile Colecției m-au ajutat mai ales la geografie. Citind broșurile publicate de tine, mă gîndesc să mă fac astronaut sau astronom.

Îmi lipsesc primele 93 de fascicule. De, cînd a apărut Colecția, de-abia știam să citesc.

Mi-a plăcut foarte mult romanul „Paradoxala aventură". În schimb, „Zidul metacosmic" seamănă prea mult a... basm de copii.

Dragă Colecție, te rog din suflet să-mi procuri numerele care-mi lipsesc.

DAN NICULESCU
București

Sînt un pasionat cititor al Colecției și am reușit să-mi procur toate numerele apărute pînă acum. Sînt muncitor lăcătuș la Întreprinderea de industrie locală „Horia" din Alba Iulia.

Am convins pe cei mai mulți tovarăși de muncă să îndrăgească minunata noastră Colecție, care ne dă în mod plăcut noi și noi cunoștințe științifice.

Mă atrag povestirile despre călătorii cosmice și mai ales acelea despre viața oamenilor în astronave.

Aspectul grafic al broșurilor este foarte atrăgător și m-aș bucura dacă ați continua să publicați desene în interiorul fasciculelor.

Dintre lucrările mai recente, cel mai mult mi-au plăcut „Zidul metacosmic", „Iurta Corbului", „Esta", „Jocul", „Strania maladie siderală".

G. IANOȘ

DRAGĂ REDACȚIE,

Stereotipul „m-am bucurat foarte mult" nu poate cuprinde întotdeauna bucuria unui om. Acest răspuns mi se pare insuficient și pentru a cuprinde bucuria mea (dar n-am găsit altă expresie) că m-ați inclus printre prietenii Colecției, de care sînt îndrăgostit.

Voi căuta să-mi procur și celelalte numere care-mi lipsesc.

La şcoală îmi plac toate materiile, în special matematica, fizica şi chimia, adică ştiinţele exacte. De aceea, m-am abonat şi la revista „Ştiinţă şi tehnică".

Deoarece Colecţia ajută la îmbogăţirea cunoştinţelor, voi „lămuri" cîţiva colegi (3—4) să se aboneze la Colecţie şi s-o citească în mod regulat.

ANTOCHI N. VASILE
elev, clasa a VII-a A
satul Hîrtoape, comuna Stolniceni-Ghiţescu,
regiunea Iaşi

Sînt elev la Şcoala medie din oraşul Dr. Petru Groza (regiunea Crişana) şi învăţ destul de bine.

Mă bucură nespus apariţia fiecărei broşuri pe care o citesc pe nerăsuflate. Cu ajutorul Colecţiei mi-am îmbogăţit cunoştinţele la unele materii, iar problemele ridicate de povestiri sînt interesante şi utile.

Pe lîngă romanele mai vechi („Nebuloasa din Andromeda", „O iubire din anul 41 042" ş.a.) mi-au plăcut mult povestirile lui Dneprov. De asemenea, mi-au plăcut povestirile publicate în cadrul concursului, îndeosebi „Cătălina", „Părul lui Mahomed", „Lumina vie". Consider că prin acest concurs internaţional literatura noastră de anticipaţie a făcut un însemnat pas înainte.

De asemenea, socotesc că merită evidenţiată şi frumoasa prezentare grafică, adecvată conţinutului.

Din scrisorile publicate de dv. reiese clar că majoritatea cititorilor Colecţiei sînt elevi, pionieri şi utemişti. Acest lucru mă determină să pun autorilor ştiinţifico-fantastici întrebarea: nu se mai poate scrie ceva despre şcoala viitorului (în afară de paginile lui I. Efremov)? Nu se va transforma cu nimic şcoala peste veacuri? Cred că şi această temă merită să fie abordată în mai multe lucrări, mai ales dacă ţinem seama de „profesorul electronic", a cărui creare am aflat recent că a intrat în preocuparea savanţilor sovietici.

CONSTANTIN BUTIŞCA
comuna Fînaţe, raionul Beiuş

Citiți în numărul viitor al Colecției povestirea științifico-fantastică

„Balada stelelor"

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

Abonaţi-vă la revista „Ştiinţă şi tehnică" — publicaţie lunară editată de C.C. al U.T.M. şi Consiliul pentru răspîndirea cunoştinţelor cultural-ştiinţifice. Abonamentele se primesc de către oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi şi instituţii pînă la data de 18 ale fiecărei luni, cu deservirea în luna următoare.

Revista se găseşte de vînzare la toate chioşcurile pentru difuzarea presei şi debitele O.C.L.

●● AUGUST 1963

41 007